

ALLA
TIDER
ÄR
NU

Maria Gruvsjö

Demeter & Vidars bok

Gammelskogens tjärn ligger blank som ett fönster där hela universum kan spegla sig. Här anas en öppning mellan världarna. Den lilla byn i södra Dalarna ruvar på gamla gåtor och hemligheter, i väntan på att rätt människor skall mötas och finna svar.

När fotografen och socialantropologen Demeter återvänder till sitt älskade Stjärnsund efter flera års frånvaro, dras hon in i en värld av barndomsminnen och oväntade möten.

Lodyn har stora kunskaper om människor, natur och växter. Ett gammalt olöst släktmysterium pockar plötsligt på och erbjuder nya ledtrådar när hon börjar gå igenom sin mormors gamla saker.

Vidar känner sig misslyckad, fylld av självförakt, men också som en fri rebell. Han längtar efter att höra till och få vara sann.

Alla Tider Är Nu är den första boken i en serie, där resor genom tidsväven kastar ljus över mystiska omständigheter i det fördolda. Symboler, drömmar och känslor är vägvisare. När skuggornas bojor upplöses blir livets magi och visdom synliga. Berättelsen skildrar hur möten mellan människor kan göra all skillnad i världen när vi vågar vara öppna inför det okända.

Maria Gruvsjö är legitimerad lärare och intuitiv coach. Hon läser av och balanserar energier och lever i närhet med naturen och dess väsen.

Lassbo Förlag

FÖR BERÄTTELSEN I DIG

Emma Brunström

Alla Tider Är Nu

ALLA TIDER ÄR NU

Demeter och Vidars bok

av Maria Gruvsjö

Alla tider är nu. Demeter och Vidars bok 1:a Upplagan 2025
Lassbo Förlag, Göteborg.
www.lassboforlag.se

© Maria Gruvsjö 2025

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Redaktör: Elswig Patriksson
Omslag: Emma Bonath
Grafisk form: Edita Ramoniene

Tryck: Scandbook, Falun 2025
www.scandbook.com

ISBN: 978-91-989803-3-2

INNEHÅLL

KAPITEL 1	
Regnbågsormen i Världsalltet	13
KAPITEL 2	
Demeter.....	19
KAPITEL 3	
Lodyn.....	33
KAPITEL 4	
Vidar	48
KAPITEL 5	
Oväntat möte	56
KAPITEL 6	
Lodyn på Fridhem	65
KAPITEL 7	
Vidfamne – historieberättaren.....	70
KAPITEL 8	
Underhållning utan TV en vardagskväll	74
KAPITEL 9	
Berättelsen om Disa.....	79
KAPITEL 10	
Tröst av någon som hör till.....	90
KAPITEL 11	
Mors dag, Sophia	99
KAPITEL 12	
Mors dag, Gunilla	106
KAPITEL 13	
Hermes sekretär	113
KAPITEL 14	
Lodyn får lunchgäster.....	121

KAPITEL 15	
Samtal efter maten	128
KAPITEL 16	
Vidars funderingar.	135
KAPITEL 17	
Korpen på bryggan	140
KAPITEL 18	
Lodyn odlar och söker svar	146
KAPITEL 19	
Ceremonin vid stensättningen.	153
KAPITEL 20	
Skogsägarna förklarar krig	160
KAPITEL 21	
Mot Sherwoodskogen	169
KAPITEL 22	
Skogen som upphör att finnas	177
KAPITEL 23	
Skövling, död och förintelse	181
KAPITEL 24	
Om att öppna låsta rum	187
KAPITEL 25	
Hjordirs fåbod	194
KAPITEL 26	
Överlevnadsstrategier med bästföredatum	203
KAPITEL 27	
Acceptans och förändring.	210
KAPITEL 28	
Skogens konung och bastubad.	218
KAPITEL 29	
Budskap från andra sidan.	231

KAPITEL 30	
Halshuggna tuppar och andlig reflektion	238
KAPITEL 31	
Återgå till Moder Natur	249
KAPITEL 32	
Synkronicitet och samband	256
KAPITEL 33	
Faire l'amour - Making love; La petit Mort	264
KAPITEL 34	
Stora saxenförvandling	272
KAPITEL 35	
Befriande ord	279
KAPITEL 36	
Osynlig, tyst och skamfull	288
KAPITEL 37	
Älska din vredes urkraft.	295
KAPITEL 38	
Midsommarsolståndet	305
KAPITEL 39	
Att sätta en gräns	312
KAPITEL 40	
Torkel, oväntade möten.	324
KAPITEL 41	
Vidar, att förlora sig själv	331
KAPITEL 42	
To Say Yes 2.0	338
KAPITEL 43	
Sophia i Stjärnsund	347
KAPITEL 44	
Midsommarafton	355
Namnens betydelse	364

Stjärnstunder är de alldeles speciella ögonblicken som dyker upp då och då genom tidernas gång när det slumpar sig så att allt, alla ting och alla varelser ända bort till de allra avlägsnaste stjärnorna, samverkar inbördes på ett alldeles unikt sätt, så att det kan hända saker som inte skulle ha varit möjliga vare sig dessförinnan eller efteråt.

Ur Momo och tiden av Michael Ende, 1929–1995

*Till mina älskade barn,
Vanja, Simona och Elliot.
Till alla som gått före
och till de som kommer efter.
Med Kärlek och Tacksamhet,
Maria Gruvsjö*

KAPITEL 1

REGNBÅGSORMEN I VÄRLDSALLTET

År 1021

Med fötterna mötte hon mjukt Moder Jord, trots att hon gick med hastiga steg. Stavens regelbundna, knappt kännbara möten med marken, höll tempot. Månskenet kastade långa skuggor över träden. Sången hade redan börjat viska inom henne.

Det var mörkt och kyligt i natten och Völvan, shamankvinnan, drog den vida yllekaftanen närmare omkring sig. Hon visste att hon var försenad och det gjorde henne uppjagad. För varje steg försökte hon nu lugna sig. Under färden lät hon sin Andes dräkt stilla henne med långa in- och utandningar. Månen gömde sig bakom snabbt framglidande moln. Men hon kände varje sten och rot på stigen och tappade, trots mörkret, inte farten när hon tog sig allt djupare in i skogen. Hon skyndade vidare.

Samtidigt som månen, efter molnens bortseglande, åter skickade strimmor av ljus ned över trädtopparna, anade hon inne bland träden ett svagt ljussken längre fram. Hon saktade ned på stegen, fötterna lämnade den knappt skönjbara stigen och närmade sig ljusskenet.

På bergstoppen, i utkanten av gläntan mitt i storskogen, fanns en oval formation av uppstickande klippor. Där stod Väktare – resliga träd i en vid cirkel en bit bort från den blygsamma, knappt synliga stensättningen. Väktarna hade uppmärksamheten i alla riktningar; nedåt mot jorden och underjorden med sina djupa rötter, uppåt med sina väldiga grenverk, mot himlavalvet med mormor Måne och alla stjärnor. Stjärnklanerna blinkade starkt och tydligt mot nattens bakgrund och uppmärksammade noga Väktarna och allt som skedde nere på jordytan.

Hon stod utanför stensättningen och lättade blickar vändes åt hennes håll. Hon hade kommit och de kunde börja. Alltmedan de väntat på henne lät de höra ett svagt, samstämmigt hummande från sina strupar. Samma melodi som sången som burit henne i rätt riktning genom skogen. Hummandet och rösterna fick i hennes närvaro ny kraft och ceremonin, den eviga, kunde påbörjas. Platsen hon kommit till, stensättningen, var skapad av Modern själv, i berggrunden där den kommit i dagern, med tolv låga, olikformade upphöjningar. Stenar i en oval likt ett skepp till formen.

Vid var och en av bergets upphöjningar satt en person. Hon såg att dessa för henne välbekanta personer alla hade en trave med ved intill sig, för att hjälpas åt med att mata den lilla eld som brann i eldstaden i stenskeppets för, mot Väst. En eld för att lysa upp och visa den fridfulla och rättfärdiga vägen. För att Völvan inte skulle komma vilse i Evigheten under ceremonin. I aktern, mot öst och i färdriktningen, stod en hög, fyrkantig stenstol och i den fanns en fördjupning i form av en djup rundad skål. Den trettonde platsen. De hade alla förberett sig i veckor för denna sammankomst, enligt deras egna traditioner med fasta, svettbad, ljud-Ande med sånger och kraftljud, ceremonier och ritualer.

Völvan vände sig först till Syd och åkallade vindarna. Hon bad Söderns vindar om att, likt ormen som ömsar skinn, kunna lämna

det förflutna. Bad om förmågan att med sina steg mjukt kunna möta Moder Jord och att vandra i skönhet. Hon vände sig sedan till vindarna i Väst och bad dem skydda läkeväxter och helande kraft. Völvan bad om att kunna leva rättfärdigt, att vandra i frid på jorden och att finna vägen till det Eviga livet. Till vindarna i Nord bad hon förmödrarna och förfäderna, de som vandrat före, om att de skulle vandra sida vid sida med de levande för att tillsammans ära allt som Är.

Hon vände sig till vindarna i Öst och bad om beskydd, om storslagna upplevelser och äventyr, och tackade för storheten i att vara en del av Skapelsen, men bad också om förmågan att kunna vandra i harmoni med Gudarna och Väven. Först efter detta klev hon in i skeppet och satte sig på den höga fyrkantiga stenstolen med sin stav och sin lädersäck. Hon var på plats och resan kunde börja.

Völvan satte sig så bekvämt tillrätta som hon kunde på stenstolen, seidrhiallr, som så många gånger förr, och lutade staven mot ena axeln. Blundade och samlade sig en lång stund genom att medvetet kommunicera med Alltet genom sin Andes dräkt. In genom näsan strömmade den friska skogsluften, blandad med den syrliga mättade mullens doft, och doften från den varma sprakande elden. Ut strömmade hennes Andes dräkt, med vilken hon återgav till Moder Jord Livets gåva, till allt som fanns. Hela Völvans väsen blev ett med Moder Jords andetag. Völvan vidgade genom andningen sitt medvetande och omfattade mer och mer av allt som Är.

Hon lösgjorde, med oseende ögon och med full koncentration på andningen, den stora skinnsäcken hon burit på sin rygg. Ur den tog hon fram ett stort lerkrus, som hon tillverkat själv. Det var dekorerat med kraftfulla tecken och nyligen påfyllt med friskt vatten från en helig källa som rann mot norr. I krusets botten låg ett silverstycke. Hon ställde kruset intill skålformen i klippan. Ur sin stora skinnpung tog hon upp en liten kåsa och en mindre påse

med den ört- och växtblandning hon noga förberett inför nattens resa. Slutligen tog hon fram en skallra gjord av ett renhorn och av växtfärgat getskinn och utsmyckad med svanfjädrar, bärnsten och pärlor av kristall. Skallran lade hon framför sig, vid sidan av kåsan och skålen. Hon löste remmarna som höll krusets lock på plats, tog av det och hällde vatten från kruset ned i skålen i stenstolen.

Av ört- och växtblandningen tog hon en hel näve, knusade den mellan handflatorna, och blandade med vattnet i stenskålen. En av personerna runt stensättningen kom med en klotformad sten, upphettad i elden, och lade den i gropan med vatten. Vattnet började genast sjuda och ånga. Völvan fyllde på med mer vatten. En välbekant doft av resmagi spred sig från gropan och ut bland de församlade.

Völvan drog upp huvan långt över huvudet och fram över ansiktet. Hon böjde sig fram på knä över det upphettade vattnet och inhalerade ångan. Med den lilla kåsan fyllde hon på av den upphettade brygden och drack med djupa klunkar. Fyllde och drack igen. Hon kämpade ett ögonblick emot de kväljningar från drycken som omedelbart satte in. Efter en stund tog hon sig upp till sittande. Völvan reste sin stav med ena handen, tog med den andra upp sin skallra och började den inledande bönen:

“Moder Jord, vi har samlats för hel-Ande av alla dina barn,
trädandarna, stenfolket, växtfolket, alla fyrbenta, alla tvåbenta,
de med fenor, de med päls, de med vingar och krypen.

Alla i Nu, Då och Sedan som Ormen möter på sin Eviga resa.

Fader Sol, Mormor Måne, Stjärnklanerna,

Store Ande, du som har otaliga namn, och ändå

inte kan namnges, tack för att du för oss samman,

och låter oss sjunga Livets Sång.

Store Orm res dig! Ringla ditt Seende ljus omkring oss!

Låt oss ta del av och skåda, utom tid och plats!”

Völvan tog upp en ny takt med sin skallra och började ljuda på en sång. En sång till Naturens Rå, platsens Rådare, att de skulle fortsatt vara vakna, vaka och verka för Alltet och Moder Jord. En av shamanerna slog med en trumpinne på en stor dekorerad trumma av älgskind, som gav en mörk tyngd till ljud-Anden. Någon trummade med lättare, ljusare slag på en mindre trumma av hjortskinn, en annan använde träklappar att slå emot varandra.

De tolv personerna runt skeppet föll en efter en in i ljud-Ande, var och en med sin egen personliga ton och röst. Under en evighet, eller ett kort ögonblick, öppnade ljuden det inre heliga rummet hos varje person i kretsen och förberedde ceremonin. Vaktarna sjöng. Hela landskapet deltog. Elden vaktades och hölls levande och sprakande. Luften ljöd av en rytmisk, förförisk sång och trummorna öppnade porten för att Völvan skulle få förmågan att kliva in fullt seende i Drömtiden.

När brygden började verka blev hon yr, vände sig om och kräktes över axeln på marken nedanför seidrhiallr. Det som kom upp var galla och giftigt slem. Hon kväljdes och krampade några gånger. Kallsvettades och hade hjärtklappning. Övervann målmedvetet sitt fysiska systems protester. Völvan böjde sig därefter ned över gropan och inhalerade mer av dekokten. Hon fyllde på och drack ur kåsan. Magen ville tömma sig, men hon höll igen. Hon blev återigen yr, krampade och föll omkull liggande bakåt över seidrhiallr, med ryckningar i kroppen, medan mörkret tätnade inom henne.

Ljuset och omvärlden smalnade av som en minskande grotta och till slut var endast ett nålsöga av flämtande ljus synligt kvar. De andras galdrar och det hypnotiska trummandet hjälpte till med att släppa de sista jordiska banden som höll henne fast i hennes mänskliga gestalt. Hon föll och föll, ned i ett avgrundsdjupt svart mörker, tappade taget och var beredd att möta Döden.

Resan tog sin början. Nu var det de andras ansvar att hålla den heliga cirkeln intakt och den heliga, renande elden vid liv. Elden skulle både ta ut riktningen för resan och samtidigt vara det bloss som hjälpte Völvan att hitta tillbaka till sin jordiska kropp att resa hem till. Galdrarna höll andra andeväsen borta för att förhindra att någon eller något annat klev i hennes jordiska människokropp och tog över dess gestalt.

Det fick inte hända, för då skulle Völvan vara dömd att för evigt irra omkring i Evigheten. Nu fanns ingen återvändo. Völvan kastades ut och snurrade runt i Universums tomrum. Det enda som fanns för henne att göra var att vänta på ormen som rörde sig i världsalltet. Att vänta i tidlöst tomrum och sväva fritt i totalt mörker utan kropp. Utan Regnbågsormen skulle hon stå utan vägvisare och utan tillträde. Hon svävade i mörkret, i det svartaste av svart.